

waeto: „Mis t — weelakumine sul alati? Ei ole kolmel pääval einekest suhu võtnud, mis peale sa jood?“

Mina võtsin weekibu ja vatusin haige rõuase keelele fastet. Jua andes nägin kolletanut naisterahva suju, mis enam mure ja töbe kurnamisel fui aastade foorma al näis näritsinud olewad.

„Altüma, eideke! faraetàwa joogi eest,“ ütles haige fange keelega, ja ei pannud tähele et võeras läsi teda jootnud. „Ara väsi täna öösel mino juures, eideke, — se on sul viimne waew —“ pikemalt ei võinud tema sõnadest aro saada. —

Mida kooxi piire ligemale hing jõuab, seda enam võerduvad silm, lõrw ja leha-tähtsus^{*)}) aequaliko abjade wasto. Seal weerewad waimo laened waikselt tulewa aea poole, kust lootuse koido-terat lahkus ja lahvatatanut palget punetab. Mis meile jamsimiseks näitab, võib ehk omal kohal tõlsem olla fui meie igapääwased jutud. Aga kes oskaks surma-teeküja sõnu tähendada, kus mõtede lend förgemale ulatab, fest et waimul leharaskust enam ei ole. Jah mõnikord näitab lugu, otsekui wenikid meie waimositiwad lehalagumiisel igal filmapilgul pikemaks.

Haige püüdis väsinut peat asemelt kergitada, ja küsits: „Kas taat ei ole kangrult tagasi tulnud? Ma lasin Jüri seie paluda, et mulle enne minikut Jumala sõna kuulutaks.“

„Võtko pergeli sino jampsi, tahtmised!“ hüüdis

* Se on: leha-tundmine.

wanamoor. — „Kes pimedal vihmasel ööl, kus hea peremees foera toast välja ei ajals, sulle pliha Jüri lähääb otsuma. Isa läks eile enne widewisko fedunt, lubas kangrule minna, aga t — teab, mis kangro lõime kuumiad teel tema jalgu finitanud, et enam kooxi tagasi ei jõua.“

„Ema, ema!“ ütles haige haledaste — „mino filmapilgud on loetud, — ära haka lahkumise tunnis wandumisega patude foormat kusatama.“

Seda kuuldes astusin sängi ligemale ja soovisin haigega tutvustada, siiski seisin tüki aega kahewahel ja ei teadnud, kuidas temaga jutu pidin alustama. Seal töüs äkitsel kolin ja needmisse käratsemine ulse taga — aga et fest pikemat jutu siin ei maksa teha, tahsin lühidelt niipaljo tähindada: käratseja oli wiletsa maja peremees, kes haige tütre soovimiste sündel nairismaa faudo õigemat teed otasinud, nüüd silmad täis tagasi tuli. Oh kurbtuse wäärt lugumees ja naine weawad ühes ikes kõrtsi adra!

Läks rohkem pool tundi aega, enne kui joobnut wanamees jäändamisel väsis ja magama uinus. Naise küsimise peale abjatalitamise pärast ütles tema: kangro Jüri ei olnud kodu, ma rääkisin Else igatsemist Leenole, ja tema lubas Jüri hemmiko seie saata.

Kui raho majasse tagasi tulnud, astusin teist: korda sängi ette, võtsin haige kääst kinni, mis juba kohmetanud ja külm kui tulew säng oli. Mino katsero sõrm ei leidnud käärandmest enam werefoone tufsimist; fest mõistsin selgesi, et lahkumise filmapilg laugel